

Велико освећење храма Преподобног Симеона Мироточивог у Ветернику

У недељу, 10. септембра 2023. године, када Црква молитвено прославља Сабор српских просветитеља и учитеља, на светој архијерејској Литургији у храму Преподобног Симеона Мироточивог у Ветернику началствовао је Његова Светост Патријарх српски г. Порфирије.

Саслуживали су преосвећена господа епископи бачки Иринеј, осечкопољски и барањски Херувим, ваљевски Исихије, шабачки Јеротеј и мохачки Дамаскин.

На почетку свете Литургије Његова Светост Патријарх српски г. Порфирије је, уз саслужење архијереја и свештенства, извршио чин великог освећења храма у Ветернику. После прочитаног јеванђелског одељка, патријарх Порфирије је произнео беседу:

„Браћо и сестре, велики је благослов данас на свима нама и велика је радост у Ветернику, јер Ветерник је добио своју душу. Оно што је душа за човека као личност, као појединца, то је храм Божји у једном насељу, а у овом славном насељу које се зове Ветерник и које су најпре настанили рањеници са Солунског фронта, они коју су ослепели у биткама на Кајмакчалану у месту које се зове Ветерник. Отуда су они који су изгубили телесни вид дошли у ово место, а после њих још много пута, сто година и више до наших дана, долазе наша браћа и сестре из свих крајева где живе православни Срби. Дошли сте, браћо и сестре, овде из Хрватске, из Крајина, из Босне и Херцеговине, као што су некада дошли, силом прилика, рањеници са Кајмакчалана. И ви сте силом прилика дошли овде. Али, Промисао Божји – иако се нама неретко чини да нешто нема логике и да нема смисла – има своју дубљу логику, има свој дубљи смисао. Засигурно, Бог је хтео да се данас овде саберемо из многих крајева, православни Срби, и да осветимо храм посвећен светоме оцу нашем Симеону Мироточивом, родитељу нашега родоначелника Светога Саве, а заједно са њим и нашем духовном родитељу. Дошли смо и сабрали се не макар како, не за било који циљ од овога света, него сабрали се у светоме храму да осветимо храм; сабрали се да покажемо да јесмо народ Божји, народ хришћански, народ Христов, народ православни; да покажемо и потврдимо да је правило нашега живота Јеванђеље Христово, Његов Закон, Његове заповести, а не било који закон и било које заповести које имају своје порекло у човеку и заједно са њим похрањују се у овоме свету. Сабрали смо се да покажемо да смо једно и то опет, не макар какво једно, не једно и јединствено које организује само човек, већ да смо једно у Јеванђељу Христовом, да смо једно вером нашом у Христу Господу нашем. Сабрали смо се да осветимо храм, да осветимо место на којем ће се непрестано присутњавати Царство Божје, на којем ће се појављивати Царство Божје, а ми на том месту постајати његови грађани, постајати једно са Христом, бивати једно са Њим и једно међусобно. Царство Божје је Тајна радости, баш онако, браћо и сестре, како смо чули у данашњем Јеванђељу.

Није Господ наш Христос случајно изабрао свадбу да би показао најдубљу тајну, тајну Царства небеског. Није узео слику свадбе да би нас узвео у најдубљу спознају и разумевање шта је то Царство Божје, шта је то Царство небеско. Није Господ употребио сувопарне, философске, мудре речи које би разумели само они који уче књиге и који разумеју тајне језика, тајне философије, него је узео слику из наше свакодневице и ту слику свадбе употребио како би сваки човек који чезне за Богом, за спасењем, разумео шта је то Царство небеско. Данашње Јеванђеље по Матеју – а исту причу помиње

свети јеванђелист Лука – даје нам причу Господа нашега о томе шта је то Царство небеско, па вели у тој причи: Царство небеско је као свадба на коју родитељ који жени сина позива званице, пријатеље своје од угледа, од важне позиције у друштву, од значаја, да дођу на свадбу и да увеличају његово весеље. А слуге, отишавши да позову званице, наилазе на изговоре. Правдају се готово сви да не могу да се одазову на свадбу. Један, како бележи јеванђелист Лука, купује њиву, други купује говеда, трећи жени свога сина, тојест жени се он сам. Дакле, свако има неки свој разлог важнији од најважнијег разлога, а то је позив на који позива господар који жени сина, да сви учествују у његовој радости. Нико није дошао, а онда господар каже: Позовите са тргова и улица све, нека сви дођу да учествују у радости мојој. И сви су се одазвали, сем оних који су мислили да су неко и нешто и нису имали времена за своје спасење. Мислили су да ако имају иметка и ако споља испуњавају правила и поштују законе, да су они бољи од других и да немају разлога да се одазову на љубав господарева. А, ево, они који су одбачени по улицама и по трговима, или многи други знани и незнани, одазвали су се; али иако су многи дошли, вели Јеванђелист, остало је још места.

Наравно, браћо и сестре, Господ је употребио једноставну и јасну причу, коју сви разумемо. Господар је Бог, а свадба је Царство небеско. Свадба је повод и тренутак највеће радости за домаћина и госте. Ту сви заборављају своје проблеме, своје муке и своја искушења и сви учествују за богатом трпезом, играју и певају. Не виде се разлике међу људима сви када су окупљени око господара, тојест сви који су окупљени око Господа нашега, разумеју да је он почетак и крај сваке радости, сваког смисла, сваке лепоте, и не виде више разлике у односу на друге, не сматрају себе бољим од других. Наравно, будући свесни својих промашаја и својих слабости, али имајући смирења и гледајући у љубав Божју, њоме се радујући и испуњавајући, имају само разлога да певају и да играју.

Али, у тој причи интересантно је да Јеванђелист бележи како је Господ рекао да само један слуга није имао свадбено рухо. Није, вероватно, само тај један био грешник, јер овде се не ради о спољашњем оделу него се ради о унутарњем духовном стању. Неће се спасти само онај који хули на Духа Светога – вели Господ. Шта то значи? Само онај који зна да је Господ – Господ, али не прихвата Његову љубав, Његов позив, не труди се колико до њега стоји да се преображава, не труди се да живи у покајању и у смирењу – јер нема човека без греха, само је правда Божја правда вечна – дакле, сви људи су позвани у наручје Божје, сви су позвани у близину Божју, Господ на све излива Своју љубав. Али, тој љубави радује се само онај који је смирен,

који живи у духовном труду и у покајању. Та љубав једнако грли и греје и грешнике и праведнике, и оне који чезну за спасењем и труде се скромно да живе у Цркви Христовој, и оне који то не чине. И отуда, када говоримо о Божјем односу према нама људима – Његов однос је исти према свакоме, Бог никога не кажњава. Али је ствар у томе да та Његова љубав радује само оне који се радују у Господу. Оне који неће Господа, који се боре против Господа, та љубав за њих постаје мука. Неће моћи да избегну присуство Божје, али ће оно њима бити неподношљиво, и то ће бити њихов пакао и њихово вечно страдање. А сви остали љубав Божју имаће као тајну Царства небеског.

Нека би Господ дао, браћо и сестре, да се одазивамо увек на позив Божји, да се одазивамо на звона која ће куцати са звоника овога храма за вас, али позивати вас да се овде сабирате, било да сте дошли са Кајмакчалана, било из Крајина, из Хрватске, из Босне, или било одакле, или поникли овде још од времена Чарнојевића. Када буде куцало звоно, када буде звонило и позивало вас на свету Литургију, на свету молитву, то ће бити позив Господара који жени свога сина и све вас позива на свадбу. Ви се трудите колико је до вас да увек будете обучени у свадбено рухо, то значи у православну веру и то значи у молитву, у духовни труд. То значи у смирење и у покајање. Нека би Господ дао да тако буде, како би онда Царство Божје било реалност и чињеница у којој живимо сада и овде, и славимо Њега Једнога у Тројици, Бога Оца, и Сина, и Светога Духа, сада и увек и у векове векова. Амин.”

После заамвоне молитве, Његова Светост Патријарх српски г. Порфирије уручио је ордене Светога Саве другог степена господи Желимиру Крешталици и Драгославу Вуковићу из Ветерника, које им је, на предлог Његовог Преосвештенства Епископа бачког господина др Иринеја, доделио Свети Архијерејски Синод Српске Православне Цркве, у знак признања за делатну љубав према Цркви, показану кроз изградњу и украшавање храма Преподобног Симеона Мироточивог у Ветернику. Светејши Патријарх српски је орден Светог Саве другог степена уручио и г. Паји Замаклару из Футога, који је поклонио земљиште за изградњу храма у Ветернику. Орден Светог Саве је постхумно додељен и г. Милану Марјанцу из Ветерника, такође у знак признања за делатну љубав према Цркви, показану кроз изградњу и украшавање храма Преподобног Симеона Мироточивог у Ветернику.

На крају свете Литургије, сабраном верном народу се обратио Његово Преосвештенство Епископ бачки господин др Иринеј: „Драга браћо и сестре, хтео бих, у име свих вас и у своје скромно лично име, да изразим најдубљу и најтоплију благодарност Његовој Светости, нашем Патријарху, што је данас

са нама на овај велики дан. Ја се сећам још увек полагања камена темељца овог величанственог храма и, наравно, заједно са данашњим благодатним догађајем великог освећења или трносања ове светиње у Ветернику прославља се и стогодишњица самога Ветерника. То је велики догађај, и једно и друго, уједно и заједно, како за Ветерник тако и за целу нашу Епархију бачку. Овде морам да се сетим и свих који су се трудили, блаженопочившега свештеника тадашњег, протојереја Милана Павлова, али и свих других, који су се трудили, оца Милоја и осталих после њега који су овде службовали. Свима нека је хвала, свима само Господ нека узврати, као и овој нашој браћи који су толико допринели изградњи овог храма, и зато име је наша света Црква, посвећеним рукама самога Патријарха, доделила највише одликовање Српске Православне Цркве – орден Светога Саве, не само као неку похвалу њима него, пре свега, као благодарност за све што су учинили, али и као подстицај да и даље тако чине како су досад чинили, а и подстицај свима осталима да иду тим путем којим су наши свети преци ишли. Где год је наш народ током своје крстоносне историје морао да се сели, вековима и до дана данашњег, свугде је најпре зидао храмове, светиње и онда тек бринуо за своје домове. И у већини наших места овде и много шире, људи су још увек живели у земуницама и неким провизорним кућама од блата, од трске, али су пре тога дизали најпре цркву и онда ишли даље и трудили се, подвизавали, борили и опстајали. Тако да данашњи велики дан и ја вам честитам, са надом да ће нам Господ дати да будемо достојни оваквога храма, да нам Он буде тај извор освећења, та улазна врата, улазне двери Царства небескога које увек почиње овде на земљи, а нема завршетка никада, ни у вечности него је Господ одредио да заувек постоји спасени свет и људи у њему. Зато, изражавајући радост свих нас, благодарност најпре Господу, Пресветој Богородици, свим Његовим светим угодницима, а међу њима и великом преподобном Симеону Мироточивом, некада Стефану Немањи у свету, који је, као што је Његова Светост рекао, извориште, као отац Светога Саве и духовни отац свих нас потом, заједно са својим великим, непревазиђеним сином, Светим Савом, поставио онај темељ на коме и данас живимо и спасавамо се и који ће држати српски род докле год он постоји. Надамо се и верујемо да ће ипак постојати до Другог доласка Христовог. Светејши Владико, благослови и хвала још једампут, као што захваљујем и нашој браћи епископима, мојој браћи и саслужитељима, од којих је владика Херувим епископ осечкопољски и барањски, дакле у његовој надлежности је данас и један део епархије његове који је некада припадао Епархији бачкој, везан је, дакле, тим нитима. Остали присутни архијереји који су молитвено суделовали у овом светом чину и саслуживали на светој Литургији, владика

Исихије и Јеротеј су такође неке добре три деценије провели овде у Епархији бачкој, у манастиру Ковиљу, док их Црква није позвала на већу дужност и одговорност, на ношење крста као епископи, један у Ваљеву, други у Шапцу. И, наравно, ту је и наш владика Дамаскин, викарни епископ, који је и сада овде, који мени веома много помаже. Свештенству, такође, овог нашег храма, светиње ове, честитам им и благодарим им на труду њиховом, свима заједно и онима којима су раније овде пастирствовали и онима који данас су ту, и вама свима браћо и сестре. Ово је дан који ћете памтити и о којем ћете казивати не само својој деци него и унуцима и потомцима, ако Бог дâ. Хвала Господу, хвала Светејшем нашем Патријарху и свима вама, Бог нек благослови све нас!”

Светој архијерејској Литургији присуствовали су: г. Милош Вучевић, потпредседник Владе Србије и министар одбране, г. Милан Ђурић, градоначелник Новог Сада, г. Никола Бањац, саветник министра одбране, г. Дејан Мандић, начелник Градске управе за грађевинско земљиште и инвестиције, госпођа Адријана Месаровић, члан Градског већа за буџет, финансије и инвестиције, г. Мирослав Илић, помоћник покрајинског секретара за културу, информисање и односе са верским заједницама, г. Петар Ђурђев, директор Историјског архива Града Новог Сада, г. Никола Перваз, председник Црквене општине новосадске, г. Ђорђе Мркић, председник Црквене општине ветерничке, представници Војске Србије, као и друге угледне личности из друштвеног и јавног живота Новог Сада. Свечаном литургијском сабрању присуствовао је многобројни верни народ из Ветерника и Новог Сада.

На светој Литургији је појао хор Школе црквеног појања „Свети Јован Дамаскин” при Црквеној општини новосадској, под руководством ђакона др Владимира Антића.

Извор: Епархија бачка

